

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

3
Puikiosios Magnolijos

SHERRYL
WOODS

Tarsi tikra šeima

Gyvenimas pilnas
malonių netikėtumų

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Tarsi tikra šeima

Romanas

ANTRASIS LEIDIMAS

Vilnius
2022

1

Helena Dekatur, garsėjanti savitvarda, kompetencija ir protu, kurie padėdavo laimėti bylą, išėjo iš Sereničio teismo netverdama noru aptalžyti kelis šaunius Pietų Karolinos vyrus.

Nėra jokių abejonių (o, tos kassavaitinės išvykos į užmiesčio golfo aikštyną!), kad teisėjas, priešingos šalies advokatas ir jos klientės sutuoktinis, kuris netrukus taps buvusiuoju, susimokė. Jie siekė atimti iš vargšės moters tai, ko ši nusipelnė po beveik trisdešimties metų, atiduotų vyrui, jo karjerai ir vaikams. Be to, jie nuolat vilkino ir atidėjo teismo posėdžius, kad palaužtų Karoliną Holidėj ir ši sutiktų su menka vyro numatyta išmalda.

Vieną dieną Karolina gali pasijusti užspeista į kampa. Šiandien, kai teisėjas leido Bredo Holidėjaus advokatui vėl atidėti posėdį, Helena išvydo jos akyse pralaimėjimo kartėlį. Advokatas Džimis Bobas Vestas pareiškė, esą jie nematė dokumentų, nors Helena pateikė juos teismui dar prieš savaitę. Netgi pristatymo kvitas, liudijantis, kad dokumentai pasiekė teismą tą dieną, kai tik buvo išsiųsti, neįtikino teisėjo Lesterio Rokingemo – jis neatmetė oponento pareiškimo.

– Helena, nėra priežasties skubėti, – globėjišku tonu pareiškė teisėjas. – Mes visi susirinkome čia dėl to paties.

– Nevisišškai, – po nosimi sumurmėjo Helena, bet pakluso teisėjo sprendimui.

Galbūt turėdama daugiau laiko dar truputį pasiknaisios po Bredo finansus. Nuojauta šnabždėjo, kad jai pavyks ištrinti pasitenkinimo šypsena iš jo veido. Vyrai, kurie, kaip Bredas, pateikia tiek daug dokumentų per tokį trumpą laiką, dažnai slepia finansines paslaptis ir viliasi, kad jos neišaiškės.

Pasipūtėliška Bredo šypsena ją suerzino, tačiau Džimis Bobas, vengiantis jos žvilgsnio, suteikė pasitenkinimo. Jis gana seniai ją pažinojo, todėl nepatikliai reagavo į jos savitvardą, ypač kai ji pradėjo murmėti. O jis pats tenorėjo ją truputį paspausti. Kliento raginamas Bobas retkarčiais susigundydavo rizikuoti, kaip kad ir šįkart.

Su Džimiu Bobu – raudonveidžiu vyriškiu suglostytais plaukais, mėgstančiu storžieviškai pajuokauti – Helenai teko susiremti daugybę kartų, tad ji kuo puikniausiai žinojo, ko iš jo tikėtis. Jis buvo Pietų Karolinos atstovas iki kaulų panagių: nuo pat vidurinės mokyklos laikų pradėdavo tarškėti vos išokęs į kelnes. Visada elgėsi etiškai ir nesuabejojo Helenos kompetencija, bet labai dažnai balansavo ant bedugnės krašto. Nuostabu, kaip jam iki šiol pavyko išlaikyti pusiausvyrą ir nepaskęsti įstatymų liūne.

– Atleisk, – rankiodama segtuvus paprašė Helena Karolinos. – Juk jie netemps amžinai.

– Žinoma, temps, – nupuolusiu balsu atsiliepė klientė. – Bredas niekur neskuba. Neturi kada rūpintis skyrybomis. Dabar jis tik ryja Viagra ir gulinėja su kiekviena pasipainiojusia moterimi. Tiesą sakant, skyrybos suteikė jam puikią dingstį išvengti išpareigojimų moterų giminei. Jis atsidūrė tikrame pasileidėlių rojuje, kur gali daryti ką tinkamas be jokių pasekmių. Bredas įsivaizduoja, kad kiekviena moteris, užmezganti su juo santykius, prisiima atsakomybę, nes puikiai žino apie sudėtingą jo padėtį.

– Ir ką gi tu išvelgei tokiaame žmoguje? – paklausė Helena.

Ji susigriebė, kad užduoda šį klausimą savo klientėms pernelyg vėlai. Kaip žavios, patrauklios moterys susivilioja jų nevertais vyrais? Jos supratimu, santuokos reikėtų vengti. Draugės tikina, kad ji prisižiūrėjo pernelyg daug atgrasių skyrybų procesų. O ir pačiai tenka sutikti, kad užtektų vienos rankos pirštų jos kada nors matytoms laimingoms santuokoms suskaičiuoti. Viena jų – draugės ir verslo partnerės Medės Medoks, nors jai laimė nusišypsojo tik atsigavus po šlykščių skyrybų su pirmuoju vyru. Kita – taip pat draugės ir kompanionės Danos Sju Sulivan, kuri šiuo metu vėl gyvena su buvusiuoju. Net cinikė Helena turėjo pripažinti, kad šįkart jiedviem su Roniui tai paskutinis sykis.

– Bredas ne visada taip elgėsi, – paaiškino Karolina su vos pastebimu ilgesiu akyse. – Kai susitikome, buvo dėmesingas ir malonus. Be to, jis nuostabus tėtis, puikiai rūpinosi šeima. Dar prieš keletą mėnesių būčiau sakiusi, kad mūsų santuoka tvirta.

Tokį ar panašų atsakymą Helena jau girdėjo ne kartą. Bredas susirgo prostatos vėžiu, iškilo grėsmė jo vyriškumui. Tada jis ir prarado realybės jausmą. Galvojo vien apie tai, kaip įrodyti, kad vis dar tebėra vyras. Miegojo su vis naujomis jaunesnėmis moterimis ir nesuko galvos, kad turėtų būti ištikimas šeimai, kuri palaikė jį gydantis ir sveikstant.

Išėjusi iš teismo pastato Helena pasijuto dar didesnė cinikė nei paprastai. Būtų bet ką atidavusi, kad tik galėtų nuvažiuoti į „Kryžkelės SPA klubą“, kuri atidarė su Mede ir Dana Sju, ir bent valandą pasimankštinti. Bet, sugrįžus į kontorą, jos laukia įtempta darbotvarkė. Anksčiau perpildytas susitikimų tvarkaraštis būtų ją nuraminęs, bet pastaruoju metu ėmė svarstyti, dėl ko taip sunkiai dirba.

Ji susilaukė profesinės sėkmės, turi pinigų banke (gąnėtinau daug) ir jaukius namus Serenityje, nors jais pasidžiaugti beveik nelieka laiko. Be to, turi geras drauges. Bet šeimos, apie kurią kadaise svajojo, taip ir nepavyko sukurti. Dabar belieka vaidinti dievinančią tetą Medės vaikams: Taileriui, Kailui, Keitei ir Džesikai Lin bei Danos Sju dukrai Enei.

Tai ne jos kaltė. Buvo pernelyg veržli ir itin atsidavusi klientams, tad rasti laiko rimtiems pasimatymams, po kurių būtų galėjęs užsimegzti tvirtas ryšis, buvo nelengva. Didumą jos darbo sudarė skyrybų bylos, ir ją vis mažiau žavėjo mintis rizikuoti savo pačios širdimi, ypač dėl to, kas neteikia jokių garantijų.

Kai Helena pasiekė kontorą, įsikūrusią vieno aukšto name, netoli Sereničio centro esančioje šoninėje gatvelėje, sekretorė ištiesė storą šūsnį dokumentų ir kryptelėjo galva į jos kabinetą.

Barbė Dikson, beveik šešiasdešimties ir visiškai prazilusi moteris, dirbo su Helena nuo pat tos dienos, kai ši atidarė kontorą. Našlė, viena užauginusi tris sūnus ir suteikusi jiems visiems universitetinį išsilavinimą, buvo be galo mandagi, maloni klientams ir itin atsidavusi Helenai. Be to, retsykais nepabijodavo prieštarauti viršininkei – o šitai išdrįsdavo vos vienas kitas žmogus žemėje.

– Antrą valandą atėjusi klientė laukia jūsų kabinete beveik valandą, – papriekaištavo ji. – O trečią valandą jums numatytas dar vienas susitikimas ir klientė gali pasirodyti bet kurią minutę.

Helena pažvelgė pro Barbės petį į tvarkaraštį, kuriuo moteris taip skrupulingai rėmėsi. Sekretorė instinktyviai žinojo, kada suteikti klientui papildomo laiko, o kada apriboti penkiolikos minučių susitikimu, kad jis nebandytų viršinininės kantrybės.

– Karena Eims? – paklausė Helena. – Ji dirba pas Dana Sju „Sulivano“ restorane. Ką ji čia veikia?

– Ji man nesakė. Tik paaiškino, kad jai reikia skubiai su jumis pasikalbėti. Kadangi atšaukėte vieną susitikimą, vakar jai paskambinau ir susitariau dėl laiko šią popietę. Jei pavyks greitai apsisukti, galbūt galėsite vėliau mažumėlę atsigriebti.

– Gerai, tuomet pradėsiu. Atsiprašyk ponios Hendriks, kai pasirodys. Pasiūlyk jai puodelį arbatos ir sausainių iš „Sulivano“ restorano. Ji sakys, kad laikosi dietos, bet aš netikiu. Neseniai užklupau kemšančią braškinius ledus Vortonų užkeigoje.

– Bus padaryta, – linktelėjo Barbė.

Helena nužingsniavo į kabinetą, apstatytą senoviniais baldais ir išdažytą rausvai oranžine spalva. Karena sėdėjo ant lankytojams skirtos kėdės kraštelio, nervingai kramtydama nagus. Šviesius plaukus buvo susirišusi į uodegą. Šukuosena išryškino išsišovusius skruostikaulius ir dideles mėlynas akis. Atrodė kaip paauglė, nors iš tikrųjų jau artėjo prie trisdešimties ir augino du mažus vaikus.

– Atsiprašau, kad priverčiau laukti, Karena, – prabilo Helena. – Teismo posėdis prasidėjo pavėluotai ir naujos posėdžio datos skyrimas užtruko ilgiau, nei tikėjaisi.

– Nieko tokio, – atsiliepė Karena. – Esu dėkinga, kad išvis sutikote pasimatyti.

– Kuo galiu padėti?

– Įtariu, kad Dana Sju ketina mane atleisti, – išpyškino moteris su ašaromis akyse. – Nežinau, ką daryti, ponias Dekatur. Turiu du vaikus. O buvęs vyras jau metus nemoka alimentų. Jeigu prarasiu darbą, atsidursime gatvėje. Savininkas jau ir taip grasina iškeldinti.

Helenos širdis prisipildė užuojautos išblyškusiai ir išsekusiai jaunai moteriai, sėdinčiai priešais ją. Ji atrodė nusigalavusi.

– Juk žinai, kad mudvi su Dana Sju draugės. Be to, dar ir „Kryžkelės SPA klubo“ bendrasavininkės, – pradėjo Helena. – Kodėl atėjai pas mane? Negalėsiu tau atstovauti, bet mielai rekomenduosiu kolegą, kuris imtųsi.

– Ne, prašau, – neatlyžo Karena. – Viso labo vyliausi, kad galėsite duoti keletą patarimų, nes esate draugės. Pastaruoju metu pernelyg dažnai jai užkliūvu, bet tai vis dėl vaikų. Rūpesčiai niekaip nesibaigia: vos praėjo tymai, praradome auklę. Juk visų pirma esu mama. Privalau būti. Jie turi tik mane.

– Žinoma, kad jie tau svarbiausi, – sutiko Helena ir su didėjančiu apgailėstaviu pagalvojo, kad jai neteko blaškytis tarp vaikų ir karjeros.

– Mintis, kad liksiu be namų su dviem vaikais, mirtinai mane gąsdina.

– Mes neleisime, kad taip atsitiktų, – ryžtingai patikino Helena. – Kodėl tau nepasikalbėjus su Dana Sju, paaiškintum viską apie buvusįjį ir grasinimą išskeldinti?

Karena papurtė galvą.

– Jaučiuosi labai nesmagiai. Mano supratimu, nedera skųstis dėl savo finansinių problemų darbe. Todėl ir nekalbu apie tai nei su ja, nei su Eriku. Kai skambinu pranešti, kad negalėsiu ateiti į darbą, sakau teisybę. Bet jiems jau įkyrėjo klausyti apie vis naujas vaikų bėdas. Aš įsipareigojau būti darbo vietoje, ir Dana Sju teisėtai tikisi, kad taip ir bus.

– Taigi supranti ją, – konstatavo Helena.

– Žinoma, suprantu, – kaipmat atsiliepė Karena. – Ji neturi daug darbuotojų, kad galėtų pakeisti neatėjusįjį. Tiesą sakant, net kai visi esame, vos spėjame suktis. Mėginu rasti vaikams kitą auklę, bet tai taip sunku: kas norės rūpintis dviem sergančiais mažyiais iki penkerių metų tomis valandomis, kai turiu dirbti. Beveik neįmanoma. Dienos

priežiūros tarnybos baigia darbą anksčiau. Be to, kai vaikai serga, vis tiek negaliu jų niekur vesti.

Moteris beviltiškai nuleido pečius.

– Iki visų šių nemalonumų buvau gera darbuotoja. Galite paklausti Danos Sju arba Eriko, kaip sunkiai dirbau. Man patinka „Sulivanas“. Dana Sju suteikė nuostabią galimybę, persiviliojusi iš pigios užkandinės. Apmaudu, kad praradau tokią proga.

– Dar nepraradai, – nuramino ją Helena. – Dana Sju atsižvelgia į tavo padėtį. Bet esi teisi. Jai reikia patikimų darbuotojų.

– *Žinau*, – liūdnai sutiko Karena. – Be to, ji to nusipelnė. Šiuo metu jaučiuosi visiškai sugniuždyta. Ar galite man kaip nors padėti? Kaip su tuo susitvarkyti?

Helena svarstė susidariusią padėtį. Nors darbo santykiai – ne jos veiklos sritis, buvo įsitikinusi, kad Dana Sju turi teisę atleisti darbuotoją, kuri taip dažnai neateina į darbą, ypač jeigu jau buvo dėl to įspėta. Kita vertus, žinojo, kad draugė niekada neišmes bėdoje atsidūrusio žmogaus. „Sulivano“ restoranas klestėjo iš dalies dėl to, kad Dana Sju rūpinosi nedideliu kolektyvu kaip šeima. Dėl šios priežasties nenorėjo plėsti verslo.

– O kodėl mums visoms nesusėdus su Dana Sju ir nepagalvojus, ką galėtume padaryti? – pasiūlė Helena. – Danai Sju nestinga užuojautos. Neabejoju, kad ji ne mažiau kremtasi dėl būsimo atleidimo nei tu pati. Be to, sugaišo daug laiko mokydama tave, kol tapai vyriausiojo virėjo padėjėja. Palyginti su žmogumi, kuris dirbo prieš tave restoranui atsidarius, tau sekasi kuo puikiau. Prisimenu, su koku užsidegimu kūrei „Sulivanui“ naujus receptus. Buvai ten ir tada, kai ji pati išgyveno šeiminių krizę. Galbūt man pavyks tarpininkauti ir pasiekti kompromisą, kad tu gautum laiko susitvarkyti gyvenimą.

Tarsi tikra šeima

– Būtų nuostabu, – atsiliepė Karena.

– Deja, tai išspręstų tik dalį problemos, bet nepadėtų surasti patikimos auklės, – priminė Helena. – Mudvi su Dana Sju pažįstame daugybę moterų. Esu įsitikinusi, kad atsiras bent viena, kuri turi laisvo laiko ir nori būti reikalinga.

Karenos akyse sužibusi viltis netruko užgesti. Ji buvo linkusi susitaikyti su pralaimėjimu.

– Atsiprašau, kad priverčiau jus pasijusti nejaukiai, – išspaudė ji.

– Niekai, – nuramino Helena. – Jeigu būtum atėjusi pateikti ieškinį „Sulivano“ restoranui dėl neteisėto atleidimo, nebūčiau galėjusi padėti dėl artimos draugystės su Dana Sju. O dabar trys sumanios moterys trumpam susės ir pasišnekės iš širdies. Aplinkybėms taip susiklosčius, vienintelė išeitis – be užuolankų pasikalbėti su Dana Sju.

Moteris žvelgė į ją susirūpinusi.

– Neturiu supratimo, kiek imate už paslaugas, bet pažadu sumokėti, kai tik pajėgsiu. Galite patikrinti mano kreditinę sąskaitą. Sunkumai prasidėjo, kai paliko vyras. Dirbau išties labai sunkiai, kad išgalėčiau laiku sumokėti sąskaitas. Vieną mėnesį kiek pavėlavau atsiskaityti už nuomą, ir šeimininkas tiesiog pasiuto, nors atidaviau mokestį tepraėjus vos savaitei nuo nustatyto termino. Jis tik ir laukia, kada vėl tai pasikartos – tada galės mane išmesti ir išnuomoti butą kitam nuomininkui už didesnę kainą.

– Dabar neverta jaudintis dėl atlygio už paslaugas, – pareiškė Helena. – Kaip sakiau, tai bus neformalus draugių pasikalbėjimas. Gerai?

Ašaros, susitvenkusios Karenos akyse, pradėjo riedėti skruostais. Ji nekantriai jas nusibraukė.

– Nė nežinau, kaip jums dėkoti, ponija Dekatur. Iš tikrųjų.

– Visų pirma vadink mane Helena. Be to, prieš dėkodama palauk, kol ką nors nuspręsimė, kas tenkintų abi šalis. Gerai?

Helena nemanė, kad Dana Sju atsisakys padėti, kai sužinos, kur šuo pakastas. „Sulivano“ restoranas gerai laikosi, ir ji išgalės nusamdyti dar vieną darbuotoją ne visai darbo dienai, jeigu Karenai vėl kiltų bėdų šeimoje. O jeigu padėtis dar pablogėtų, Helena ir pati galėtų pagelbėti. Juk darė tai ir anksčiau, kai Daną Sju ištikusi krizė atitraukė ją nuo restorano reikalų.

Dirbti su Eriku buvo įdomu. Galima sakyti, kad jis vienintelis vyras žemėje, kurio jai nė trupučio nepavyko įbauginti. Tai ir teikė atgaivos, ir erzino. Be to, smulkinimas ir pjaustymas kubeliais, jam atidžiai stebint, savotiškai ramino. Po sunkios dienos teisme ji įsivaizduodavo dygų liudytoją ar atgrasų teisėją ant pjaustymo lentos ir taip atsipalaiduodavo. Šiandien mielai būtų atakavusi peiliu teisėją Rokingamą, advokatą Džimį Bobą ar Bredą Holidėjų.

– Ar rytoj dirbi? – paklausė ji Karenos.

– Jeigu auklė pasirodys, turėčiau nuo dešimtos ruošti priešpiečius ir būti darbe iki septynių, kai bus jau pasirušta vakarienei.

Helena linktelėjo.

– Pasidomėsiu, kada Dana Sju bus restorane, ir susirasiu tave. Gerai? Mes išnarpliosime tai, Karena. Pažadu.

Jeigu ji kuriam laikui taptų nuolatine savanore padėjėja restorano virtuvėje, padėtų Karenai išsaugoti darbą. Galbūt net pasistengtų prigriebti netikėli jį vyrą, nors moteris ir neprašė tuo pasirūpinti. Su mielu noru tai padarytų be jokio užmokesčio.

Karena išėjo iš Helenos kontoros daug geriau nusiteikusi nei tada, kai praradusi viltį tarėsi dėl susitikimo. Ji gana gerai pažinojo advokatę, žinojo, kaip sunkiai ji dirba klientų labui. Stengiasi jiems padėti. Helena – tikra A tipo asmenybė¹. Palyginti su ja, Danos Sju reiklumas restorano virtuvėje tėra žavus ekscentriškumas.

Grįžusi į dviejų miegamųjų butą, esantį neišvaizdžiamame stačiakampiame name, Karena pasibeldė į kaimynės duris. Frensė Vingeit, perkopusi per aštuoniasdešimt, bet nekeatinanti to pripažinti senutė, sutiko pagloboti vaikus porą valandų, nes maždaug tiek laiko įstengė suvaldyti du padūkėlius – penkerių metų Deizę ir trejų Meką. Tuo metu Deizė piešdavo spalvotais pieštukais arba skaitydavo knygeles, o Mekas bent valandą numigdavo pogulio. Laukdama, kol Frensė atidarys duris, Karena girdėjo, kaip sriūbauja sūnus.

– Tu didelis vaikas. Pažiūrėk, ką padarei mano piešiniui! – Frensei atlapojus duris, atsklido Deizės riksmas.

Karena suskato atsiprašyti:

– Labai apgailėstauju, kad taip ilgai užtrūkau.

Bet Frensė neatrodė tokia nuvargusi, kaip ji tikėjosi.

– O, nekreipk dėmesio. Tai ką tik prasidėjo. Mekas atsibudo prieš minutėlę ir nudrožė tiesiai prie stalo, kur Deizė piešė. Jis suplėšė jai labiausiai patikusį piešinį, kurį ketino padovanoti tau. Kaip tik ruošiausi pavaišinti juos sausainiais su pienu, tikėdamasi nuraminti. Kodėl tau neužėjus ir neprišidėjus prie mūsų? Sausainiai šokoladiniai. Prikepiau šryt.

– Ar pakęsite tokį sąmyšį dar bent akimirką? – susirūpinusi paklausė Karena. – Turbūt išsiilgote ramybės ir tylos.

¹ Pagal asmenybių teoriją, skirstančią žmones į A ir B tipo asmenybes, pirmajam tipui priklauso asmenybės, pasižyminčios didžiuliu entuziazmu ir ambicingumu (čia ir toliau – vert. pastabos).

Frensė žvilgtelėjo į ją.

– Sulaukus mano amžiaus, ramybė ir tylą – jokia palaima. Man patinka, kai aplinkui siaučia vaikai. Jie primena manusius, nors nenorėčiau sakyti, prieš kiek laiko jie buvo tokie maži kaip Deizė ir Mekas. Turiu proanūkių, vyresnių nei tavo vaikai, – tarškėjo kaimynė traukdama Kareną vidun. – O dabar atsisėsk ir pailsink kojas. Nuraminsiu vaikus, o tada mudvi pasišnekėsime.

Kai Karena teiravosi Frensės, ar ši galėtų prižiūrėti vaikus, teušsiminė, kad turi su kai kuo pasikalbėti dėl darbo problemų. Vyresnioji moteris nedvejojo nė akimirkos.

„Žinoma, – atsiliepė ji. – Eik ir daryk, ką tau reikia.“

Kol Frensė bruzdėjo virtuvėlėje, Karena nuėjo į svetainę, kur mažyliai vis dar triukšmingai ginčijosi dėl suplėšyto piešinio. Vos pastebėjusi mamą Deizė pribėgo, apsviję ją rankomis ir pasiprašė pakeliama.

– Mamyte, Mekas suplėšė tau skirtą dovaną, – piktinosi dukrelė. Didelėse mėlynose akyse žibėjo ašaros.

Nors Deizė jau buvo gerokai per sunki, Karena suspaudė brangiąją mergytę glėbyje.

– Mieloji, juk jam tik treji. Neabejoju, kad jis nenorėjo sugadinti piešinio.

– Bet sugadino, – verksmingai atrėmė Deizė.

– Kertu lažybų, kad tu nupieši man dar vieną, net gražesnę, – patikino Karena. – Juk taip puikiai pieši.

Dar nė nebaigus kalbėtis su dukrele, balsu kūkčiojantis Mekas įsikibo jai į koją.

– Mama! – klykė jis. – Kelk!

Karena pajuto, kad galvą ima veržti skausmas. Negalėdama persiplėšti tarp dviejų įsiaudrinusių vaikų, ji klestelėjo prie stalo, vis dar tebelaikydama glėbyje Deizę. Pasisodinusi ją ant vieno kelio, ant kito užsikėlė Meką.

Pasijutusi išduota dėl tokio nepelnyto dėmesio jaunesniam broliukui Deizė akimirksniu puolė veržtis žemėn.

– Luktelėk, – ryžtingai sulaikė Karena. – Pasikalbėkime.

– Jis mažvaikis, – niūriai pareiškė Deizė. – Niekada neklauso.

– Argi tai svarbiausia? Jis per mažas, kad suprastų, jog yra dalykų, kurie tau svarbūs. Todėl laikyk savo daiktus ten, kur jis negali pasiekti. Ar pasistengsi?

– Pamėginsiu, – klusniai atsiliepė dukra.

– Dėkui, – iškilmingai pareiškė Karena.

– Kas nori sausainių su pienu? – linksmai pasidomėjo Frensė.

Abu vaikai, akimirksniu užmiršę mamą ir nesutarimus, nusiropštė žemėn ir nukūrė tiesiai į virtuvę. Jie mėgo Frensės sausainius, netgi labiau nei įspūdingus desertus, kurių Karena kartais parsinešdavo iš „Sulivano“ restorano.

– O gal surenkime iškylą? – pasiūlė Frensė mažyliams. – Priešais televizorių ant grindų patiesiu didelę staltiesę, ir jūs galėsite doroti sausainius su pienu tiesiog tenai.

– Man patinka iškylos! – entuziastingai suspiegė Deizė.

– Ir man, – pritarė Frensė. – Ar žinote, kodėl jas geriausia rengti viduje?

– Kodėl? – susidomėjo Deizė.

– Čia nėra skruzdėlių.

Mergytė sukikeno. Karena padėjo Frensei patiesti ant grindų plastikinę staltiesę su raudonais langeliais ir „patupdė“ ant jos lėkštę su sausainiais.

– Kiekvienam po du, – pabrėžtinai paaiškino Frensė. – Mekai, štai tavo puodelis, o čia Deizės stiklinė.

Įjungusi televizorių ji ištiesė valdymo pultelį mergeitei.

– Surask animacinių filmukų kanalą, kurį abu mėgstate. Gerai?

Dar ir dėl to vaikams patiko lankytis pas Frenšę. Ji turėjo kabelinę televiziją su daugybe kanalų. O Karena neišgalėjo to sau leisti. Namuose jie žiūrėjo tik tris kanalus ir vietinę programą, per kurią buvo rodomi seni filmai.

– Dabar jie kurį laiką bus užsiėmę, – pasakė Frenšė. – Išviriau mums arbatos su sausainiais. Sėskis prie stalo valgomajame, o aš tuojau viską atnešiu.

– Leiskite padėti, – paprašė Karena.

– Tą dieną, kai nebegalėsiu panešti sausainių lėkštės ir dviejų arbatos puodelių, pasiprašysiu į senelių namus, kuriuos prieš keletą metų pastatė netoliese, – pareiškė Frenšė.

Karena suprato, kad neverta ginčytis. Dar nebuvo sutikusi ryžtingesnio ir labiau nepriklausomo žmogaus. Galbūt todėl Frenšė iki šiol sėkmingai pajėgia gyventi viena. Retkarčiais ją aplankydavo kuris nors iš vaikų ir užsukdavo pas Kareną pasidomėti, ar Frenšė nesilpsta ir ar galima ją palikti vieną.

Karenai niekada neteko meluoti. Sulaukusi garbaus amžiaus Frenšė tebebuvo šviesaus proto ir nestokojo energijos. Ji uoliai lankė bažnyčią ir kas savaitę užsukdavo į biblioteką pasirinkti knygų. Tik prieš keletą mėnesių atsakė savanoriško darbo vietos ligoninėje, nes nebepajėgė vairuoti ilgą kelią. O dabar praleisdavo valandą ar ilgiau bendraudama su gulinčiais vietos ligoniais: skambindavo jiems arba užsukdavo pasikalbėti ir sužinoti, ar jiems nereikia ko nors daugiau nei keleto minučių draugijos.

Frenšės butas buvo tokio pat dydžio, kaip ir Karenos, bet nepalyginamai jaukesnis ir svetingesnis. Galbūt dėl ilgo gyvenimo prisiminimų, kuriais alsavo paveikslai ir sukaupti daiktai. Daugybė niekučių, kuriais buvo nustatyti visi svetainės paviršiai, saugojo nepaprastą istoriją. Keista, kad vaikai (net ir Mekas) išmoko žiūrėti, bet neliesti. Kartą, kai Karena graužėsi dėl kažkokio sudaužyto daikto, Frenšė tik numojo ranka.

– Vienu dulkančiu daiktu mažiau, – nuramino ji ir, atrod, tikrai taip manė.

Įpylusi arbatos į skirtingus gėlėtus puodelius ji įdėmiai pažiūrėjo į Kareną.

– Tavo akys vis dar susirūpinusios. Ar susitikimas buvo nesėkmingas?

– Tiesą sakant, pavyko geriau, nei tikėjaisi. Daugiau paaiškės tik rytoj. Advokatė, su kuria mačiausi, mano, kad turime susėsti su darbdave ir sugalvoti, kaip spręsti mano vėlavimo į darbą problemą. Sako, kad viskas susitvarkys, bet aš nesu tuo tikra.

– Nejaugi Dana Sju gali tave atleisti? – išsigandusi paklausė Frensė. – Ar dėl to nerimauji?

Karena linktelėjo.

– Nekaltinčiau jos, jeigu taip pasielgtų.

– Brangute, ji mieliausia mergaitė iš visų, kurias pažįstu. Dana Sju neatleis žmogaus vien todėl, kad jam prastai klojasi. Ar žinai, kad aš ją mokiau antroje klasėje? – Senyva moteris krestelėjo galvą, veidą nušvietė šypsena. – Vaje, neturiu žodžių, kokia ji buvo tuo metu. Palyginti su ja, tavo Deizė – tikras angelas.

Karena šyptelėjo.

– Neįsivaizduoju.

– Dėl šios priežasties išties gerai susipažinau su jos mama ir tėčiu, – paaiškino Frensė. – O Danai Sju dažnai tekdavo likti klasėje per pertraukas. Taigi neblogai pažinau ir ją. Ji man tai primena kas kartą, kai tik užsuku priešpiečių į „Sulivano“ restoraną su savo bažnyčios grupe. Jos teigimu, buvau paskutinis žmogus, kuriam pavyko ją pažaboti. Jeigu manai, kad tai padėtų, galėčiau su ja šnektelėti.

– Dabar man padėtų tik viena – jei rasčiau ką nors, kas pasirūpintų vaikais, kad, užuot stypsojusi čia, galėčiau dirbti, – atsiliepė Karena.

– Padėčiau, jeigu tik galėčiau. Galbūt ir pajėgčiau prižiūrėti Deizę keletą valandų, bet esu per sena vaikyti Mėką, – apgailestaudama pasakė Frensė.

– Žinote, būna dienų, kai galvoju, jog ir aš jau per sena jį suvaldyti, – nuoširdžiai prisipažino Karena. – Esu jums dėkinga, kad retkarčiais paimate juos valandai kitai. Net neprašyčiau prižiūrėti jų ilgiau.

Frensė užjaučiamai pažiūrėjo į ją.

– Ar sulaukei kokių nors žinių iš vaikų tėvo? Ar jis atsiuntė nors kiek pinigų?

Karena papurtė galvą. Vien nuo minties apie tai, kad Rėjus pabėgo, palikęs likimo valiai ją ir vaikus, vėl suskaudo galvą.

– Nenoriu dabar apie tai nė galvoti, – neslėpdama kartelio atsakė ji. – Turiu susitelkti į darbo paieškas, kitaip neteksime stogo virš galvos.

– Jeigu taip nutiktų, tiesiog persikeltum pas mane, kol reikalai susitvarkys, – kaipmat pasiūlė senolė. – Neleisiu jums atsidurti gatvėje, kaip mane gyvą matai. Todėl nesi rūpink dėl to.

– Nedrįsčiau jūsų apsunkinti, – paprieštaravo Karena.

– Ką čia šneki! Draugai padeda vieni kitiems. Gal aš ir nepajėgiu prižiūrėti vaikų visą dieną, bet galiu pasirūpinti, kad jie turėtų stogą virš galvos.

Karena liko sėdėti be žado. Nors meldė Dievą, kad neitektų pasinaudoti Frensės pasiūlymu, tai buvo pats kilniausias poelgis, kokį tik jai teko iš ko nors patirti. O dar ir Helena ryžosi padėti jai išsaugoti darbą. Diena, prasidėjusi vien rūpesčiais, prisipildė Dievo palaimos.

Sudomino? Pirkite knygą
TARSI TIKRA ŠEIMA
ir skaitykite istoriją iki pabaigos

Helena pasiekė visko, apie ką svajėjo: baigė teisės koledžą, įkūrė teisinių paslaugų kontorą, tapo finansiškai nepriklausoma ir visoje Pietų Karolinoje gerbiama advokatė. Bet perkopusi keturiasdešimtmetį pati energingiausia (ir ciniškiausia) Puikioji Magnolija netikėtai suvokia norinti to, ką tiek metų nerūpestingai buvo nustūmusi į šalį. Jos mintis užvaldo troškimas turėti vaiką. Tik kaip jo susilaukti, kai esi vieniša? Helena – ne iš tų moterų, kurios sėdi sudėjusios rankas ir nuolankiai laukia tinkamos progos. Ji ryžtasi draugėms įrodyti, kad yra savo likimo šeimininkė, ir sukuria slaptą veiksmų planą.

Knygų serijos „Puikiosios Magnolijos“ autorė Sherryl Woods puikiai išmano žmogaus prigimtį ir geba sukurti įtaigius veikėjų charakterius. Trečiojoje knygų serijos dalyje rašytoja nagrinėja šeimos ir motinystės temą.

 svajonių knygos	 9 786090 308172	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI